

Kala Noémi

Nő vagyok

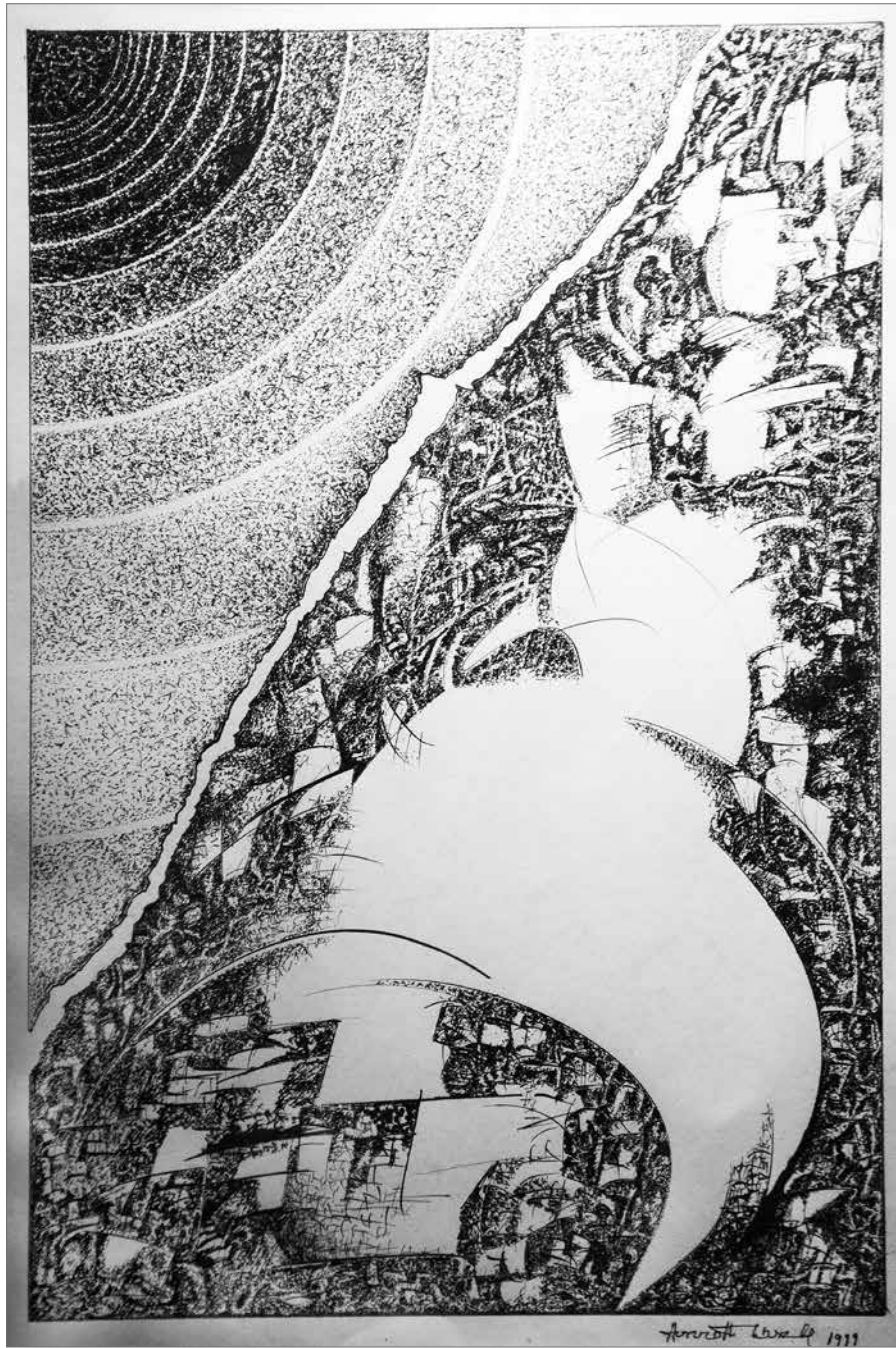
Nő vagyok, gyenge vagyok, határozatlan és megalázható.
Roma vagyok, tanulatlan vagyok, piszkos és elrettentő.
Jelzők, jelzők és jelzők.
Üljünk be egy dohos könyvtár legeldugottabb sarkába,
nehogy meglássanak velem, és bővítsük jelzőim tárházat.
Nyisd fel a szótárat, és szedj ki belőle minden szót, ami igaz rám.
Legyek fertőző, idegesítő, putris, tudatlan, ijesztő, legalja, vállalhatatlan.
Nem számít, mit gondolsz rólam.
Nem számít, mit gondol rólam a második, a harmadik,
vagy épp a negyedik ember.
Sosem fog meghatározni az, miképp vélekednek rólam mások.
Sosem fog elrettenteni a pénzetek, a hatalmatok, a nagyságotok.
Sosem fog közém és a céljaim közé állni a szavatok, vagy épp a tettetek.
Évek elteltével sem a szavaitokra, sem az arcotokra nem emlékszem,
míg ti engem figyeltek majd.
A lány, akit lenéztetek, hova jutott.
A lány, akiről azt hittétek, sosem ér el majd semmit.
A lány, akit tudatlannak neveztek.
Mégis többet elért, mint gondoltátok.

Te és én és talán mi

Vannak napok, amikor nem érdekel,
sem téged, sem engem,
és vannak napok, amikor egymástól függünk,
és nincs más a földön, csak te és én,
meg talán mi.
Vágyom rád, pont úgy, ahogy te rám,
és mint én rád.
Mégis, mintha a másik porcelánból lenne,
óvod és véded, akár saját magadtól is,
a gondolat, hogy bármit tehetnél velem,
egyszerre fájó és örömteli,
ézelmekekkel tölt el a tény, hogy a másikban megvan minden,
minden, ami benned nincs, és fordítva.
Bárki és bármi lennél a másikéért,
bármit megtennél érte,
de csak azalatt a röpke idő alatt, míg a hatalmában tart,
aztán meg a fejed vered a falba a gondolattól,
hogy majdnem a világvégére mentél érte,
úgy érzed, nem megy nélküle,

hogy minden nappal egyre nehezebb, ha nincs veled,
közben meg el sem tudod képzelni vele a jövőd,
és minden nap harcolsz önmagaddal önmagadért,
és minden nap elveszíted a harcot önmagaddal érte.

HORVÁTH LÁSZLÓ:
Idő - 1999

Eszenyi Fanni

Egy gondolat a felnővésről

ahogy a moziból kilépünk a macskakövek között
abba kellene hagyni a számolást
a félelem attól hogy résre lépek banális
hiszen egy rés pont annyira meghatározó
mint egy kényszerbeteg utolsó próbálkozása
az elindulás egy kisgyerek aki először
zuhanyozik az anyja nélkül
büszkévé akarok tenni
elsősorban önmagam
de a hiányos megfigyelés eredménye:
lassan és visszavonhatatlanul elbukok a figyelemelterelés
korlátai a mondatok között hiába
egyensúlyozom közben a kameraszögekről magyaráz
az olcsó hollywoodi megoldások – bólogatok
és távolról nézve megmagyarázhatatlanul undorítótnak tetszik
az efajta bólogatás a huszonévesek öngazolási kényszere
az érzékelés hazugsága a haladás hogy hiába
érkezünk meg én mindig a rést veszem észre
hogy nem fogok felnőni vele.

Déli

mikor a szobrással találkoztam talán
akkor érezhettem először – magyaráztam később –
hogy az ujjaim megfeszülnek a sör üvegén
hogy írni akarok de az árulásról mondjuk
már csak egy félredobott elem jut eszembe
ordítani ahogy ledugja az ujját a torkomon
hánytatni próbál és én mint egy elfáradt
villanyoszlop a wc felett görnyedek meg végül
felém hajol aztán hogy megnyugodjak
tömjént gyújt szénnel
égeti belém azt az átkozott mintát
hogy ő lenne az isten
akiben egyikünk sem hisz
máskor csak ül és figyeli ahogy emelkedik és
süllyed a mellem csak kíváncsiságból
ér hozzám a paplan alatt nem
meséli el a történeteit de elvárja hogy
elfogadjam a tárgyiasságot
a feltörő ösztönöket hajtó motiválatlan

szerepet pontosan öt lépés
a szobájától a konyháig próbálom megérteni
de nem ismerem fel
pedig hónapok óta nézem reggelente
mielőtt kilépek az ajtón és elindulok a Déli felé
az arcom lenyomatát a hűtője feletti polcon.

HORVÁTH LÁSZLÓ:

A "kiáltó hang" hazatér
2020

